USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobců: **a) F. S. b) nezl. F. K., c) nezl. F. A., d) nezl. F. D.**, žalobci b) až d) zastoupeni zákonnou zástupkyní žalobkyní a), t. č. všichni pobytem v Pobytovém středisku X, všichni právně zast. JUDr. Marošem Matiaškem, LL.M., advokátem, se sídlem Ovenecká 78/33, Praha 7, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 10. 2019, č. j. OAM-1021/ZA-ZA11-K02-2018, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 14. 7. 2020, č. j. 30 Az 21/2019 - 50,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovenému zástupci žalobců advokátovi JUDr. Maroši Matiaškovi, LL.M. **se přiznává** odměna a náhrada hotových výdajů za zastupování žalobců v řízení o kasační stížnosti ve výši 24.733 Kč. Tato částka bude zástupci žalobců vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení. Náklady právního zastoupení žalobců nese stát.

Odůvodnění:

I. Shrnutí předcházejícího řízení

[1]Žalovaný rozhodnutím ze dne 29. 10. 2019, č. j. OAM-1021/ZA-ZA11-K02-2018, neudělil žalobcům mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

[2]Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem ze dne 14. 7. 2020, č. j. 30 Az 21/2019 - 50, žalobu proti tomuto rozhodnutí žalovaného zamítl.

[3]V odůvodnění tohoto rozsudku krajský soud konstatoval, že důvodem žádosti žalobců o mezinárodní ochranu byla obava z jejich návratu do vlasti kvůli vyhrožování neznámými osobami a zároveň přání žalobkyně a), aby její nezletilé děti [žalobci b) až d)] vyrůstaly a studovaly v České republice. Krajský soud následně vyloučil možnost udělení azylu podle § 12 písm. a) zákona o azylu žalobcům, jelikož žalobkyně a) nebyla členkou politické

strany ani zastánkyní určitých politických názorů. Dále definoval pojem pronásledování, přičemž v této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2005, č. j. 4 Azs 440/2004 - 53, podle nějž se potíže se soukromými osobami považují za pronásledování jen tehdy, pokud jsou prováděny, podporovány či trpěny úřady dotčeného státu. V posuzovaném případě se však žalobkyně a) neobrátila na příslušné státní orgány s žádostí o pomoc, a to ani po smrti manžela, ani po incidentu z roku 2018, kdy jí údajně vyhrožovaly neznámé osoby, s odůvodněním, že by jí orgány země původu nijak nepomohly. K tomu však neměla jediný důvod, jelikož s činností ukrajinských státních orgánů neměla jedinou negativní zkušenost. Krajský soud tak posoudil předmětné tvrzení žalobkyně a) jako obecné a nevěrohodné, současně nepodložené konkrétními důvody, ve svém důsledku tedy nic neříkající a nemající oporu ani ve zprávách o zemi původu.

[4]Krajský soud dále shledal uvěřitelným tvrzení žalobkyně a) o smrti jejího manžela v důsledku napadení soukromými osobami, vyloučil však možnou souvislost této události s předchozím ubytováním rodiny z Luhanské oblasti v jejich domě. Tu totiž žalobkyně a) dovodila pouze z domněnky jejího otce, jenž obě události spojoval. Manžel žalobkyně a) však takovou spojitost nikdy výslovně nezmínil a sama žalobkyně a) se kromě nadávek od sousedů s žádnými problémy ze strany jejího okolí nepotýkala. Uvedené podporuje také skutečnost, že po úmrtí manžela rodina žalobců žádné další problémy neměla. Současně nelze předpokládat, že byla jediná, která utečencům z oblastí postižených ozbrojeným konfliktem poskytla pomoc.

[5]Ve vztahu ke druhému incidentu, jenž se údajně stal v roce 2018 po vyhlášení válečného stavu na Ukrajině, krajský soud uvedl, že považuje za málo pravděpodobné, že by žalobkyni a) měl po zhruba třech letech kdokoli vyhrožovat v souvislosti s ubytováním dalších osob z Luhanské oblasti. Z tvrzení žalobkyně a) naopak vyplývá, že odchod z vlasti plánovala již delší dobu, přičemž nelze mít za to, že prodej šperků za účelem obstarání finančních prostředků trval pouze jeden až dva dny, jak uvedla žalobkyně a). Krajský soud uzavřel, že i kdyby těmto tvrzením uvěřil, nejednalo by se o azylově relevantní důvody podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Opětovně zdůraznil, že žalobkyně a) nevyhledala žádnou pomoc u ukrajinských státních orgánů, které tak o jejích potížích ani nevěděly.

[6]Podle krajského soudu žalovaný řádně a přezkoumatelně své rozhodnutí odůvodnil a správně azyl žalobcům neudělil. Ve vztahu k otázce možného vnitřního přesídlení žalobců krajský soud konstatoval, že se jejím posouzením žalovaný zabýval jen okrajově, vzhledem k výše uvedenému by však bylo podrobnější hodnocení této otázky nadbytečné. Krajský soud následně odkázal na relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu týkající se rozhodování o humanitárním azylu a konstatoval, že žalovaný správně neudělil žalobcům ani tento druh azylu, přičemž proti takovému posouzení žalobci nic nenamítali.

[7]Ve vztahu k otázce rozhodnutí žalovaného o neudělení doplňkové ochrany krajský soud uvedl, že žalobci v tomto směru nezmínili žádnou relevantní skutečnost. Trest smrti byl na Ukrajině zrušen, žalovaný se současně vypořádal i s případnou existencí hrozby mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání žalobců. Žalobkyně a) se navíc neobrátila se svými potížemi na ukrajinské státní orgány, ač tak učinit mohla a měla. Tvrzená bezvýslednost jejich případného šetření nevyplývá ze shromážděných zpráv o zemi původu. Na Ukrajině současně neprobíhá žádný tzv. totální konflikt a oblast, odkud pochází žalobci, je plně pod kontrolou centrální vlády, žádné ozbrojené konflikty zde

nikdy neprobíhaly, přičemž žalobci nic podobného ani netvrdili a jen žalobkyně a) uvedla, že po návratu do země původu bude považována za nepřítele lidu. Vycestování žalobců není ani v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[8]Proti tomuto rozsudku krajského soudu podali žalobci (dále jen „stěžovatelé“) včasnou blanketní kasační stížnost.

[9]V doplnění kasační stížnosti učiněném v měsíční lhůtě stanovené ve výzvě soudu stěžovatelé namítli, že žalovaný ani krajský soud nevyhodnotili dostatečně otázku, zda by jim byla ukrajinskými státními orgány poskytnuta účinná ochrana před pronásledováním ze strany soukromých osob, ani nezohlednili jejich individuální situaci. Současně nepřezkoumali, zda bylo vnitřní přesídlení reálnou možností, přičemž v této souvislosti stěžovatelé odkázali na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2008, č. j. 4 Azs 99/2007 - 93. Žalovaný a krajský soud současně měli podle čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) zohlednit soukromý a rodinný život stěžovatelů na území České republiky a zároveň také princip nejlepšího zájmu dítěte podle čl. 3 Úmluvy o právech dítěte.

[10] Stěžovatelé dále namítli, že splnili svou povinnost vypovědět o nebezpečí, s nímž se v zemi původu setkali, přičemž uvedli, z jakých důvodů se neobrátili s žádostí o pomoc na ukrajinské státní orgány. Krajský soud i žalovaný však stěžovatelům jen vytkli nevyčerpání všech možností ochrany dostupnými vnitrostátními prostředky, aniž blíže posoudili povahu a dopady incidentů, jehož byli stěžovatelé svědky či přímými účastníky. Žalovaný současně neshromáždil dostatek informací o tom, zda stěžovatelé mohli využít ochrany ukrajinských státních orgánů. Stěžovatelka a) totiž uvedla několik důvodů, proč se na ně neobrátila, přičemž zdůraznila, že byla svědkyní násilného úmrtí jejího manžela. Tento incident policie v nemocnici, kam byl manžel stěžovatelky a) přivezen, prošetřovala, avšak neučinila žádné další úkony k objasnění jeho úmrtí. Podle stěžovatelky a) si však žalovaný neopatřil žádné informace ohledně postupu policejních orgánů při vyšetřování, ani ohledně korupce, jež v těchto institucích bují. Stěžovatelé dále odkázali na konkrétní zprávy o korupci a politizaci soudů na Ukrajině, z nichž současně plyne negativní postoj ukrajinské společnosti k vnitřně vysídleným osobám, a to včetně diskriminace, se kterou se tyto osoby potýkají. Rozhodnutí žalovaného a krajského soudu jsou tak v tomto ohledu nepřezkoumatelná.

[11] Žalovaný ani krajský soud podle stěžovatelů dále nezohlednili jejich zranitelné postavení, ani skutečnost, že stěžovatelka a) je matkou tří nezletilých dětí. Stěžovatelé současně ve vlasti nemají žádné zázemí ani dostatečné prostředky k jeho zajištění. V případě vycestování by se tak snadno dostali do existenciálních potíží, a to i vzhledem ke skutečnosti, že stěžovatelka a) by při péči o nezletilé děti neměla možnost vykonávat výdělečnou činnost. Současně se celá rodina zdárně integrovala do české společnosti, avšak touto skutečností se žalovaný ani krajský soud ve smyslu čl. 8 Úmluvy nezabývali, ačkoli celý rodinný a soukromý život stěžovatelů je nyní vázán na území České republiky. V odůvodnění rozhodnutí žalovaného a krajského soudu současně není vůbec zmíněn nejlepší zájem dítěte podle čl. 3 Úmluvy o právech dítěte jako princip rozhodující pro

posuzování žádosti nezletilých stěžovatelů o mezinárodní ochranu. Podle stěžovatelů jsou tak uvedená rozhodnutí rovněž v rozporu s § 14a odst. 1 a odst. 2 písm. d) zákona o azylu.

[12] Stěžovatelé dále poukázali na krajně nejistou a nepříznivou aktuální situaci způsobenou pandemií nemoci COVID-19 a konstatovali, že žalovaný a krajský soud měli v posuzovaném případě zvážit případné exteritoriální účinky čl. 8 Úmluvy. Zdůraznili, že ačkoli je udělení humanitárního azylu na správním uvážení žalovaného, ten je při svém rozhodování vázán zákazem libovůle. Stěžovatelé uzavřeli, že se žalovaný i krajský soud nedostatečně zabývali individuálními okolnostmi posuzovaného případu a zároveň nezjišťovali, zdali v případě stěžovatelů neexistují okolnosti hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu. Rozsudek krajského soudu současně zcela postrádá jakékoliv hodnocení reálnosti a faktické proveditelnosti vnitřního přesídlení, na které stěžovatele odkázal žalovaný, a je proto v tomto směru nepřezkoumatelný.

[13] S ohledem na tyto skutečnosti stěžovatelé navrhli, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek i rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[14] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se dostatečně zabýval všemi relevantními okolnostmi případu, jež řádně vyhodnotil, a svoje rozhodnutí náležitě odůvodnil. Žalovaný následně citoval zásadní pasáže napadeného rozsudku, v nichž krajský soud posuzoval naplnění podmínek pro udělení mezinárodní ochrany stěžovatelům a v nichž shledal rozhodnutí žalovaného řádně odůvodněným a věcně správným. Závěrem žalovaný odkázal na obsah správního spisu a plně setrval na svém právním názoru. Nejvyššímu správnímu soudu proto navrhl, aby kasační stížnost zamítl.

III. Posouzení kasační stížnosti

[15] Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelů. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle tohoto ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele,“ který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. Podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS, kasační stížnost přesahuje vlastní zájmy stěžovatele v následujících typových případech:

- kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu;
- kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně;
- kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit tzv. judikatorní odklon, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně;
- kasační stížnost je dále přijatelná, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. O zásadní pochybení se v konkrétním případě může jednat tehdy, pokud krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto

nerespektování nebude docházet i v budoucnu; popřípadě krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva.

[16] Stěžovatelé namítli, že se žalovaný ani krajský soud náležitě nezabývali jejich individuální situací a na základě ní dostatečně neposoudili otázku poskytnutí účinné ochrany státními orgány domovské země před pronásledováním ze strany soukromých osob ani možnost a proveditelnost vnitřního přesídlení.

[17] Azylový příběh stěžovatelky a) začíná v roce 2015, kdy mělo dojít k násilnému úmrtí jejího manžela. Při tomto incidentu údajně do jejich domu vstoupili neznámí muži, kteří manžela fyzicky napadli, přičemž stěžovatelka a) se společně s jejími nezletilými dětmi skrývala v dalších místnostech domu. Manžel po převozu do nemocnice a provedení lékařského zákroku zemřel a k dotazu stěžovatelky a) označila nemocnice za příčinu jeho smrti upadnutí do kómatu vlivem prudkého zvýšení hladiny cukru v krvi, ačkoli byl viditelně zbit. Podle stěžovatelky a) do nemocnice následně přišla policie, její šetření však bylo bezvýsledné. Stěžovatelka a) si následně na základě mínění svého otce uvedený incident spojila s předchozím čtyřměsíčním ubytováním těhotné ženy se dvěma nezletilými dětmi přicházejících z Luhanské oblasti v domě jejího manžela, což bylo provázeno nadávkami od sousedů. Následně v roce 2018 po vyhlášení válečného stavu na Ukrajině měli stěžovatelku a) v jejím domě navštívit neznámí muži, z nichž jeden měl pod bundou pistoli. Tito muži pak stěžovatelce a) údajně vyhrožovali smrtí jí i jejím dcerám, pokud opět ubytuje uprchlíky z Luhanské oblasti. Z tohoto důvodu se stěžovatelka a) podle svého tvrzení rozhodla za účelem ochrany její rodiny k odchodu z vlasti a prodejem šperků získala potřebné finanční prostředky k zajištění cesty do České republiky.

[18] Nejvyšší správní soud dlouhodobě zaujímá stanovisko, že pronásledovatelem ve smyslu zákona o azylu může být rovněž nestátní původce, avšak v těchto případech se musí žadatel o mezinárodní ochranu v zásadě obrátit nejprve s žádostí o pomoc na vnitrostátní orgány v zemi původu, pokud není zjevné, že tyto orgány nejsou schopny či ochotny účinnou ochranu poskytnout. V této souvislosti lze odkázat kupříkladu na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 - 48, podle něhož *„skutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby, není bez dalšího důvodem pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona č. 325/1999, o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., tím spíše v situaci, kdy politický systém v zemi původu žalobce dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů, a tyto skutečnosti v řízení o udělení azylu nebyly vyvráceny.“* Také v rozsudku ze dne 10. 2. 2006, č. j. 4 Azs 129/2005 - 54, Nejvyšší správní soud dovodil, že *„obecné tvrzení stěžovatele o obavách z pronásledování či nebezpečí, které mu hrozí v zemi původu, bez prokázání existence takového nebezpečí, za situace, kdy se stěžovatel v zemi původu neobrátil se svými problémy na příslušné orgány, nelze podřadit pod zákonem vymezené důvody udělení azylu.“* Ke stejným závěrům dospěl Nejvyšší správní soud rovněž v rozsudcích ze dne 22. 12. 2005, č. j. 6 Azs 479/2004 - 41, ze dne 14. 6. 2007, č. j. 9 Azs 49/2007 - 68, ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 - 70, č. 1749/2009 Sb. NSS, ze dne 31. 10. 2008, č. j. 5 Azs 50/2008 - 62, nebo ze dne 18. 12. 2008, č. j. 1 Azs 86/2008 - 101, č. 1806/2009 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud dále setrvale judikuje, že se v případě Ukrajiny nejedná o zemi, v níž by příslušné orgány nebyly schopny či ochotny poskytovat účinnou ochranu před pronásledováním způsobeným nestátním subjekty (srov. např. usnesení ze dne 7. 8. 2013, č.

j. 1 Azs 9/2013 - 36, ze dne 15. 2. 2017, č. j. 1 Azs 312/2016 - 31, nebo ze dne 2. 7. 2020, č. j. 4 Azs 76/2020 - 35).

[19] Za této situace žalovaný ani krajský soud nepochybili, když s odkazem na tuto judikaturu učinili závěr, že stěžovatelkou a) tvrzené problémy se soukromými osobami nelze považovat za pronásledování ve smyslu § 2 odst. 4 zákona o azylu, neboť o nich neinformovala ukrajinské státní orgány ani z ničeho nevyplývalo, že by jí nebyly schopné či ochotné poskytnout účinnou pomoc. Takový poznatek nebylo možné dovodit ani ze zmínky stěžovatelky a), podle níž ukrajinská policie neučinila žádné šetření k objasnění úmrtí jejího manžela. Z předloženého úmrtního listu totiž nevyplývalo, že by smrt manžela stěžovatelky a) byla zapříčiněna použitím násilí, a dále z ničeho nebylo možné dovodit, že policejní orgán si byl vědom možnosti spáchání násilného trestného činu v návaznosti na ubytování rodiny z Luhanské oblasti v domě manžela stěžovatelky a). Žalovaný i krajský soud se tak uvedenou otázkou ve světle individuální situace stěžovatelů dostatečně zabývali. S ohledem na nesplnění podmínek pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu se pak již nemuseli blíže věnovat možnosti vnitřního přesídlení stěžovatelů v rámci Ukrajiny. Ve všech těchto ohledech rozhodnutí žalovaného i rozsudek krajského soudu vycházely z dostatečně zjištěného skutkového stavu věci, obsahovaly rozhodné důvody pro v nich učiněné závěry, a tudíž je není možné považovat za nepřezkoumatelné.

[20] Kasačními námitkami o nezohlednění soukromého a rodinného života stěžovatelů na území České republiky, jejich zranitelného postavení, osobní situace stěžovatelky a), nedostatku zázemí a prostředků v domovské zemi, integrace stěžovatelů v české společnosti, principu nejlepšího zájmu dítěte a existence okolností hodných zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu se Nejvyšší správní soud nemohl podle § 104 odst. 4 s. ř. s. zabývat, neboť stěžovatelé tyto důvody neuplatnili včas v řízení před krajským soudem, ač tak mohli učinit. Navíc se jedná o důvody, které podle setrvalé soudní praxe nepostačují pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2019, č. j. 4 Azs 296/2019 - 38, ze dne 13. 3. 2020, č. j. 4 Azs 439/2019 - 29, ze dne 8. 10. 2020, č. j. 4 Azs 255/2020 - 21, a další v nich citované judikáty).

IV. Závěr a náklady řízení

[21] S ohledem na uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že jeho ustálená a vnitřně jednotná judikatura poskytuje dostatečnou odpověď na námitky obsažené v kasační stížnosti a krajský soud se v napadeném rozsudku neodchyluje od výkladu jednotlivých ustanovení zákona o azylu, který je v judikatuře vyjádřen. Nejvyšší správní soud neshledal v posuzované věci ani zásadní pochybení krajského soudu, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatelů, ani žádný jiný důvod pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Nejvyšší správní soud tedy konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelů, shledal ji proto ve smyslu § 104a odst. 1 s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

[22] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 větu první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

[23] Usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 8. 2020, č. j. 4 Azs 237/2020 - 18, byl stěžovatelům ustanoven zástupcem advokát JUDr. Maroš Matiaško, LL.M., jemuž náleží mimosmluvní odměna a hotové výdaje, které v tomto případě platí stát (§ 35 odst. 10 s. ř. s.). Odměna za zastupování advokátem za řízení o kasační stížnosti byla určena podle § 11 odst. 1 písm. b), d) ve spojení s § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), a to ve věci čtyř stěžovatelů. Podle § 12 odst. 4 advokátního tarifu, jde-li o společné úkony při zastupování nebo obhajobě dvou nebo více osob, náleží advokátovi za každou takto zastupovanou nebo obhajovanou osobu mimosmluvní odměna snížená o 20 %. Mimosmluvní odměna za jeden úkon právní služby činí částku 3.100 Kč, po snížení podle § 12 odst. 4 advokátního tarifu tak za každého ze stěžovatelů činí částku 2.480 Kč. Za dva úkony právní služby poskytnuté všem stěžovatelům v řízení o kasační stížnosti (první porada s klienty včetně převzetí a přípravy zastoupení, doplnění kasační stížnosti) tak činí odměna ustanoveného zástupce celkem 19.840 Kč (2 x 4 x 2.480 Kč). Náhrada hotových výdajů (režijní paušál) činí podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu za každý z uvedených úkonů právní služby 300 Kč, tj. celkem 600 Kč. Ustanovený zástupce doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, a proto byla výše odměny zvýšena o částku 4.293 Kč, což po zaokrouhlení odpovídá 21 % z částky 20.440 Kč (§ 35 odst. 10 za použití § 120 s. ř. s.). Odměna a náhrada hotových výdajů za zastupování stěžovatelů v řízení o kasační stížnosti v celkové výši 24.733 Kč bude ustanovenému zástupci vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. prosince 2020

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu